

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/64/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7615208843
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7615208843.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Andreja Šalatu a JUDr. Jána Slobodníka, vo veci žalobcu M. B., C.. XX.X.XXXX, O., H. I. XXXX/X, zast. advokátkou JUDr. Ivetou Fabiánovou, Spišská Nová Ves, Štefánikovo nám. 5, proti žalovaným 1) W. R., C.. XX.X.XXXX, B., O.. W.. C. XXX/XX, zast. advokátom JUDr. Jurajom Berčom, Spišská Nová Ves, Zimná č. 59 a 2) Kooperatíva poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, Bratislava, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 10C/115/2015-272 zo 6.11.2018 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovaným v 1. a 2. rade priznáva náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.Súd prvej inštancie (ďalej len súd) v poradí druhým rozsudkom rozhodol, že I. žalobu o nároku na náhradu škody titulom straty na zárobku zamietal a že II. žalovanému v 1. a 2. rade priznáva náhradu trov konania v celom rozsahu.

2.V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobca žalobou, podanou uňho 11.5.2015 domáhal a ako ju skutkovo a právne odôvodnil, že podaním z 29.11.2016 vzal čiastočne návrh späť a žiadal náhradu škody spôsobenej na strate zárobku po skončení pracovnej neschopnosti vo výške 796,80 eur za obdobie od 10.5.2014 do 10.5.2015, náhradu škody na strate na zárobku vo výške 66,40 eur mesačne od 11.5.2015 do budúca a podaním zo 4.5.2017 zoberal čiastočne návrh späť o náhradu škody titulom straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti za obdobie od 21.5.2015 do 31.3.2017. Ďalej poukázal na to, že rozsudkom 10C/115/2015-180 z 10.8.2017 rozhodol, že I. žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť žalobcovi sumu 597,60 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, pričom plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného, II. žalobu o náhradu škody v prevyšujúcej časti zamietol, III. žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy zamietol, IV. žalovanému v 1. a 2. rade priznal náhradu trov konania v celom rozsahu a V. konanie v časti o náhradu škody vo výške 10 300,- eur a 2 920,- eur, o náhradu škody titulom straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti za obdobie od 21.5.2015 do 31.3.2017 a za obdobie od 21.1.2015 do 31.3.2017 zastavil, že proti rozsudku podal odvolanie žalobca aj žalovaný v 2. rade, že odvolací súd rozsudkom 5Co/3/2018-242 z 10.7.2018 potvrdil rozsudok vo výrokoch II. a III. a zrušil rozsudok vo výrokoch I. a IV. a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že bude povinnosťou súdu opätovne rozhodnúť o nároku žalobcu titulom straty na zárobku (výrok I.) a svoje rozhodnutie odôvodniť tak, aby bolo zrejmé, čo považuje za základ tejto náhrady a na základe akých právnych predpisov a skutkových zistení dospel k nemu, ako aj odôvodniť akú časť nároku považuje za premlčanú. Rovnako aj v závislom výroku o trovách konania, bude povinný zaoberať sa možným použitím § 257 CSP resp. odôvodniť jeho nepoužitie. V kontexte s uvedeným predmetom sporu zostal nárok na náhradu škody titulom straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti za

obdobie od 10.5.2014 do 20.1.2015, ktorý žalovaný v 2. rade neuhradil z dôvodu premlčania nároku. S poukazom na § 447 O. z., § 89 zák. 461/2003 Z. z. (ich znenie citoval) a vychádzajúc z potvrdenia zamestnávateľa (č.l. 32) denným vymeriavacím základom žalobcu bola suma 14,9153 eur a percento poklesu pracovnej schopnosti bolo 45 %. Na základe uvedeného, výpočet úrazovej renty pre rok 2014 predstavuje: $(30,4167 \times 80\% \text{ zo } 14,9153 \text{ eur}) \times 45/100$, čo sa rovná sume 163,32 eur. Od tejto sumy je potrebné odpočítať dôchodok priznaný žalobcovi Sociálnou poisťovňou pre rok 2014, t.j. 97 eur, a tak suma úrazovej renty pre rok 2014 predstavuje 66,32 eur mesačne. Sumu úrazovej renty pre rok 2015 je súčet sumy úrazovej renty za rok 2014 plus valorizácia vo výške 1,32 %, a tak suma úrazovej renty pre rok 2015 je 67,20 eur mesačne. Na základe vyššie uvedeného celková suma úrazovej renty za rok 2014 (7 mesiacov $\times$ 66,32 eur = 464,27 Eur) a za jeden mesiac roka 2015 (1 mesiac $\times$ 67,20 eur = 67,20 eur) je 531,47 eur. Ďalej súd citoval znenie § 106 O. z. a poukázal na to, že žalobca si návrhom doručeným súdu 11.5.2015 uplatnil nárok na náhradu škody na strate na zárobku vo výške 13 319,- eur, vychádzal pri tom z toho, že od podania návrhu mu ostáva ešte 33 rokov do dôchodku. Podaním doručeným súdu 29.11.2016 si uplatnil nárok na náhradu škody po skončení pracovnej neschopnosti za obdobie od 10.5.2014. Žalovaný v 2. rade uhradil žalobcovi stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti vo výške 1 755,89 eur za obdobie február 2015 až marec 2017 a to vo vyššej sume ako požadoval žalobca a uhradza mu aj za ďalšie obdobie a to sumu, ktorá sa každý rok bude meniť. Žalobca žiadal uhradiť sumu 796,80 eur za obdobie od 10.5.2014 do 31.3.2015. Následne zobral návrh čiastočne späť a žiadal priznať stratu na zárobku za obdobie od 10.5.2014 do 21.1.2015, žalovanú sumu však neupravil. Žalobca za obdobie od 30.5.2014 do 20.1.2015 stratu na zárobku neuhradil z dôvodu premlčania nároku, pretože žalovaný si tento nárok na rentu ktorý mu vznikol 30.5.2014 uplatnil u žalovaného v 2. rade až podaním z 28.11.2016. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody na strate na zárobku až návrhom doručeným súdu 29.11.2016, kedy uplynula dvojročná premlčacia lehota, a preto v tejto časti došlo k premlčaniu nároku. Podľa hore uvedeného výpočtu, správna výška tohto nároku by bola 531,47 eur a na základe uvedeného aj v tejto časti žalobu zamietol. Citoval znenie § 15 ods.1 zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v znení neskorších predpisov (zákon PZP), § 255 ods.1,2, § 262 ods.1,2 CSP a o trovách konania rozhodol podľa citovaných ustanovení. Žalovaní v 1. a 2. rade boli v konaní úspešní, preto im bola proti žalobcovi priznaná náhrada trov konania v celom rozsahu. Súd je toho názoru, že v danom prípade nie sú dôvody hodné osobitného zreteľa na použitie § 257 CSP, na základe ktorých by nepriznal žalovaným náhradu trov konania. Žalobca zastúpený advokátom si uplatnil nároky, na ktoré podľa zákona nemal nárok a aj proti žalovanému v 1. rade hoci vedel, že je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody uplatniť priamo proti poisťovateľovi a tým nezvyšovať trovy právneho zastúpenia.

3.Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca (č. I. 281-281) proti I. a II. výroku podľa § 365 ods.1 písm. f), h) CSP, ktoré odôvodnil nasledovne: Súd „prvého stupňa“ dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Zotrváva na všetkých svojich predchádzajúcich vyjadreniach týkajúcich sa premlčania môjho nároku. Všetky svoje nároky si uplatnil u žalovaného riadne a včas. Teda má za to, že neexistuje dôvod, pre ktorý by bolo namietané premlčanie a na základe ktorého by bolo vznesenej námietke vyhovie. Ustálenou judikatúrou podporil svoje tvrdenia, že vyhovie takejto námietke by bolo v rozpore s dobrými mravmi, aj s ohľadom na okolnosti prípadu. Tieto jeho tvrdenia, doložené judikatúrou a názormi vyšších súdnych inštancií, neboli vzaté súdom „prvého stupňa“ do úvahy. Má za to, že nieje možné uplatňovať právo iba pre právo samé, bez ďalšieho, bez prihliadnutia na okolnosti prípadu, na uplatňovanie si nárokov s ohľadom na zdravotný stav účastníka konania atď.... Ak by bol výkon práva namietať premlčanie uplatneného nároku len prostriedkom umožňujúcim poškodiť druhého účastníka, zatiaľ čo dosiahnutie vlastného zmyslu a účelu sledovaného právnou normou by zostalo vedľajšie, jednalo by sa síce o výkon práva v súlade so zákonom, avšak išlo by o výraz zneužitia tohto subjektívneho práva na úkor druhého účastníka, a teda o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi. Dlhodobu všeobecnú súdy rozhodovali, že vznesenie námietky premlčania nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi. V súčasnosti tomu už tak nieje a čoraz častejšie sa posudzuje aj všeobecnými súdmi to, či uplatnenie tejto námietky je alebo nie je výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi. /Bulletin advokácie 4/2013, JUDr. Marián Ďurana, JUDr. Peter Strapáč, PhD./ Má za to, že aj pri výkone tohto práva je nevyhnutné posudzovať okolnosti jednotlivého prípadu a okolnosti na strane účastníkov, čo v tomto konaní urobené nebolo. Má za to, že súd nesprávne právne posúdil vec, pokiaľ priznal žalovaným v I. a 2.rade trovy konania v rozsahu 100%. Pri rozhodovaní o trovách konania neboli vzaté do úvahy dôvody hodné osobitného zreteľa, nebol aplikovaný § 257CSP, kedy pri dôvodoch hodných osobitného zreteľa súd trovy konanie neprizná. Jeho majetkové, sociálne ale hlavne zdravotné podmienky sú naozaj veľmi zlé. To mu zavinil práve žalovaný v 1. rade. On pred súdom rozprával o svojich plánoch do budúcnosti, o tom, že sa ide ženiť, že pracuje. On žije naplno, tak ako

každý zdravý človek. Jemu túto možnosť zobral svojou jazdou, tým, že sadol za volant a zavinil dopravnú nehodu. On už nemá plány do budúcnosti, nikdy si už nezarobí, má rany a jazvy po celom tele, nedokáže normálne chodiť po schodoch, lebo jednoducho nevidí, nevie správne odhadovať vzdialenosti, lekári mu povedali, že sa s tým musí nejakým spôsobom vyrovnávať, lebo lepšie to už nebude. Je sociálne izolovaný, lebo tým, že dobre nevidí, nestačí svojim kamarátom. Bol so svojimi kamarátmi, mal záľuby, svojich kamarátov, svoj život. Dnes jeho svet tvoria občasné vychádzky, občasné návštevy kamaráta a jednoizbový byt. Zastáva názor, že toto sú dôvody hodné osobitného zreteľa, že zo strany súdu došlo k pochybeniu, keď sa týmto ani len nezaoberal a neaplikoval príslušné ustanovenia. Má za to, že súd je povinný pri svojom rozhodovaní o trovách konania zohľadniť aj to, či existujú, alebo neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa k tomu, aby súd rozhodol o trovách konania a o ich priznaní alebo nepriznaní. V tomto konaní tak neurobil. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby Krajský súd v Košiciach zrušil rozsudok OS SNV zo 6.11.2018, sp. zn. 10C/115/2015 a vec vrátil súdu „1. stupňa“ na ďalšie konanie.

4.K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný v 1. rade (č.l. 282 - 283), ktorý uviedol, že v zmysle § 363 v spojení s § 127 CSP je náležitou odvolania okrem iného aj to, kto ho robí a akej veci sa týka. Na naplnenie uvedených náležitostí je podľa jeho názoru nutné správne označiť strany sporu, čo v tomto prípade celkom absentuje. Je teda toho názoru, že odvolanie nemá predpísané zákonné náležitosti. Je preto podľa jeho názoru postup v zmysle § 129 CSP. K obsahu odvolania uviedol, že sa s ním nestotožňuje a že napadnutý rozsudok považuje v celom rozsahu za vecne aj právne správny. V žiadnom prípade sa nestotožňuje s tým, aby žalovaný v 2. rade akýmkoľvek spôsobom zavinil to, že nárok žalobcu sa čiastočne premlčal. On riadne plnil to, čo mu zákon ukladá a rozhodol vždy o riadne uplatnenom nároku žalobcu z povinného zmluvného poistenia. V jeho konaní nevidno žiadny úmysel konať v rozpore s dobrými mravmi, a ani žalobca na nič podobné v konaní nepoukazuje. K náhrade trov konania uviedol, že sa stotožňuje s napadnutým rozhodnutím súdu vo výroku o trovách konania. Je potrebné vziať do úvahy, že žalobcovi bola náhrada škody v nie zanedbateľnej miere už plnená, čo však v žalobe ani sám neuviedol. Je toho názoru, že majetkové pomery žalobcu a jeho pomery neodôvodňujú dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, ktorý upravuje mimoriadnu situáciu, kedy súd neprizná úspešnej strane sporu náhradu trov konania. Žalobca bol pán sporu, on určil rozsah sporu, teda musel si byť vedomý aj trov konania, ktoré v prípade neúspechu v spore bude znášať. Znovu tiež poukázal na to, že žalovaný ponúkal žalobcovi možnosť, aby vzal návrh späť a žalovaný si nebude náhradu trov konania uplatňovať, čo žalobca nevyužil a sám tak spôsobil vznik trov konania voči žalovanému v 1. rade, ktorým sa mohol vyhnúť. Preto navrhol napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdiť.

5.K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný 2. rade (č.l. 288), ktorý poukázal na to, že žalobca svoje nároky v tomto súdnom konaní uplatňoval dodatočne (návrhmi na zmenu žaloby), pričom aj prípadne uplatnenie si nárokov, či už u žalovaného v I. alebo II. rade, je bez akejkoľvek právnej relevancie vo vzťahu k plynutiu premlčacej lehoty. Takéto uplatnenie nároku nespôsobuje spočívanie premlčacej lehoty, a táto naďalej plynie až do doby, kým si poškodený neuplatní svoj nárok na súde. Pokiaľ ide o dôvody pre ktoré nie je v predmetnej veci dôvodné použitie § 257 CSP, k tomu sa žalovaný už opakovane vyjadril, pričom v tejto súvislosti si žalovaný v II. rade dovoľuje poukázať predovšetkým na jeho vyjadrenie z 31.10.2018. Žalovaný v 2. rade navrhol, aby odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil a zaviazal žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania.

5.K vyjadreniam žalovaných v 1. a 2. rade zaujal stanovisko (č. l. 290) žalobca a k vyjadreniu žalovaného v 1. rade uviedol, že pokiaľ má správne vedomosti, žalovaný v 1. rade sa žiadnym spôsobom nezaujímal o jeho zdravotný stav, a už vôbec nebola komunikácia o tom, že sa voči nemu nebudú uplatňovať trovy, pokiaľ by bol neúspešný. Na poslednom pojednávaní prezentoval svoj život a svoje plány do budúcnosti. On už nemá žiadne plány. Jeho plnohodnotný život sa skončil nehodou, ktorú zavinil práve žalovaný v 1. rade. Pokiaľ by bolo o trovách rozhodnuté tak, ako rozhodol súd „prvého stupňa“, nielenže by bolo rozhodnuté v rozpore s CSP, keďže súd neskúmal majetkové pomery žalobcu, ale nezobral do úvahy ani dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré v tomto konaní nepochybne sú. Jeho majetkové pomery nie sú dobré a práve zavinením žalovaného v 1. rade ani lepšie nebudú. Zaviazat ho platiť trovy konania by bolo nielen v rozpore so zákonom, ale aj dobrými mravmi. Súd by mal mať povinnosť pri rozhodovaní o trovách skúmať aj okolnosti, za akých si žalobca nárok uplatnil, okolnosti, za akých došlo ku skutočnosti, ktorá je právnym dôvodom na uplatnenie si nároku a hlavne majetkové možnosti a schopnosti žalobcu. Zdravotný stav žalobcu je veľmi vážny a zhoršuje sa. Nárok si neuplatňoval zo zisťovaných dôvodov, ale práve z toho dôvodu, že jeho zdravotný stav je veľmi vážny, nie je predpoklad na jeho zlepšenie a jeho ekonomická situácia je veľmi nepriaznivá. Pokiaľ by bol zaviazaný ešte k plateniu trov konania, jeho životná situácia by sa zhoršila ešte viac. K vyjadreniu žalovaného v 2. rade: zotrval na vyjadreniach, ktoré uviedol v odvolaní 27.11.2018. Nároky sa uplatňovali postupne, podľa toho, ako sa riešili vyšetrenia a ako boli dostupné posudky a lekárske správy. Čo sa týka trov konania, zotrval

na všetkých svojich vyjadreniach, je nespochybniteľné, že priznaním trov konania by sa výrazne jeho situácia zhoršila. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody navrhol, aby krajský súd rozhodol v zmysle jeho odvolania z 27.11.2018

6.K vyjadreniu žalobcu žalovaný 1. rade uviedol, že žalobca uvádza, že nebola komunikácia o tom, že sa voči žalobcovi nebudú uplatňovať trovy, pokiaľ nebude úspešný. K tomu považuje za potrebné pripomenúť: Už v prvom jeho vyjadrení k žalobe z 2.10.2015 uviedol „Preto sme toho názoru, že uplatnenie tohto nároku aj voči odporcovi v rade I. je nadbytočné. Navrhovateľ týmto iba zbytočne navyšuje trovy konania, ktoré v prípade neúspechu v spore alebo v prípade čiastočného neúspechu v spore bude musieť znášať aj on. Týmto trovám je možné sa vyhnúť tým, že si navrhovateľ uplatní svoj nárok iba proti odporcovi v rade II., ktorý ho bude povinný v prípade preukázania uhradiť bez ohľadu na to, či odporca v I. rade je alebo nie je žalovaným v tomto konaní.“ Záverom tohto podania žalovaný v 1. rade uviedol „Na základe vyššie uvedeného uvádzam, že v prípade, ak by navrhovateľ pred prvým pojednávaním vo veci vzal žalobný návrh voči odporcovi v 1. rade v celom rozsahu späť, s takýmto späťvzatím by sme súhlasili a nežiadali by sme náhradu trov konania. V opačnom prípade budeme navrhovať zamietnutie návrhu voči odporcovi v I. rade a priznanie náhrady trov konania.“ Následne v ďalšom vyjadrení, z 22.3.2017, keďže žalobca na predchádzajúce oznámenie nereagoval, znova uviedol „Znova poukazujeme na stanovisko, ktoré sme v danej veci písomne zaujali dňa 5.10.2015, kde sme uviedli, že žalobca sa síce môže v tomto konaní domáhať náhrady škody aj voči žalovanému v rade 1., aj voči žalovanému v rade 2., avšak žalobca v rade 1. má nárok na to, aby za neho túto škodu v konečnom dôsledku uhradil žalovaný v rade 2. túto škodu teda, ak ju súd uzná za dôvodnú, bude v za každých okolností platiť žalovaný v rade 2. Preto je celkom bez právneho významu, aby bol žalovaný v rade 1. účastníkom tohto konania. Žalobca tak zbytočne navyšuje trovy konania, ktoré v prípade, ak nebude celkom úspešný alebo bude čiastočne neúspešný, bude vo vzťahu k žalovanému v rade 1. znášať. Tomuto je možné sa vyhnúť tým, že žalobca bude svoj nárok uplatňovať iba voči žalovanému v rade 2.“ „Z uvedeného ďalej vyplýva, že žalovaný v 1. rade bol riadne poistený, neexistujú žiadne dôvody, pre ktoré by za žalovaného nemal celú škodu uhradiť žalovaný v 2. rade, ktorý aj preukazuje, že je pripravený plniť zákonné uplatnené a preukázané nároky. Z toho dôvodu je skutočnosť, že žalovaný v 1. rade je žalovaným v tomto konaní iba skutočnosťou, že sa zvyšujú trovy konania, ktoré nie sú nevyhnutné, na čo opakovane poukazujeme.“ Napriek tomu, že opakovane poukazoval na to, že v súvislosti s tým, že aj on je žalovaným v tomto konaní vznikajú trovy konania, ktoré nie sú nevyhnutné, a ktoré v konečnom dôsledku môže byť zaviazaný znášať aj žalobca, žalobca tieto skutočnosti nikdy nezohľadnil. Neprijal ani procesný návrh pred otvorením pojednávania, aby vzal žalobu voči nemu späť a on nebude žiadať žiadnu náhradu trov konania. Nie je preto jasné, čo má konkrétne žalobca na mysli, ak uvádza, že komunikáciu o tom, že by v prípade neúspechu neplatil náhradu trov konania, neregistruje. Žalobca uplatnil nároky, ktoré boli podľa jeho názoru zjavne nedôvodné, nevyužil možnosť ukončenia konania voči nemu bez náhrady trov konania, preto podľa jeho názoru musí znášať náhradu trov konania, v ktorom bol neúspešný, a to aj v prípade, kedy bol poškodený jeho konaním. V tejto súvislosti poukázal na to, že z jeho strany sa celkom určite nejednalo o úmyselné poškodenie zdravia žalobcu. Preto navrhol, aby súd prvej inštancie: zamietol žalobu v časti uplatnenej straty na zárobku za obdobie od 1.5.2014 do 20.1.2015 v sume 554,77 € a priznal žalovanému v 1. rade náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

7.Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a uznesenie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

8.Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré

boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

9.Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

10.Žalobca uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

11.Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

12.Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu, že nárok žalobcu je premlčaný, ktorý podrobne odôvodnil v bode 13. rozhodnutia.

13.K stanovisku žalobcu, takáto námietka premlčania odporuje dobrým mravom, odvolací súd zastáva názor, že uplatnenie práva formou námietky premlčania zásadne neodporuje dobrým mravom, výnimkou môžu byť len prípady jeho zneužitia so zámerom poškodiť toho, kto zavinil márne uplynutie premlčacej doby. V danom prípade, ale márne uplynutie premlčacej doby zavinil žalobca sám, oneskoreným podaním žaloby.

14.Podľa § 3 ods.1 O. z. výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

15.Rozpor s dobrými mravmi spočíva v tom, že výkon práva sa prieči spoločensky uznávaným názorom, ktoré vo vzájomných vzťahoch určujú, aký má byť obsah ich konania, aby bol súladný so všeobecnými zásadami spoločnosti. Vo všeobecnosti ide o prípad konania v rozpore s dobrými mravmi vtedy, keď konajúci síce formálne postupuje v medziach svojho práva, ale realizáciou tohto práva sleduje poškodenie druhého účastníka právneho vzťahu. V takom prípade síce ide o výkon práva, avšak výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, pre ktorý je typické, že konajúcemu v skutočnosti nejde o dosiahnutie cieľov, ktoré právo s takým konaním spája, ale mu ide o to, aby vedľajšie účinky jeho konania viedli k stavu jemu vyhovujúcemu, avšak poškodzujúcemu druhú stranu. Taký výkon práva, i keď je so zákonom formálne v súlade, je v skutočnosti výkonom práva iba zdanlivým, lebo jeho účelom nie je vykonať (svoje) právo, ale poškodiť právo (niekoho iného).

16.V zásadne nie je v rozpore s dobrými mravmi, ak niekto namieta premlčanie práva, ide o zákonom upravený inštitút, ktorý prospieva k istote v právnych vzťahoch. O námietku premlčania priečiacu sa dobrým mravom by mohlo ísť vtedy, ak by jej cieľom bolo poškodiť protistranu, pričom dosiahnutie vlastného zmyslu námietky premlčania, by z hľadiska konajúceho bolo bezvýznamné.

17.Aby bol žalobca v svojom tvrdení úspešný, musel by konkretizovať, špecifikovať a podložiť svoje skutkové tvrdenia v tom smere, aby uviedol aké, konanie žalovaného 2. rade vyvolalo stav, že sa jeho právo premlčalo. V danom prípade, ale konanie žalovaného v 2. rade neopodstatňuje záver, že jeho zámerom bolo poškodiť žalobcu a privodiť mu premlčanie nároku. Podľa názoru odvolacieho súdu

žalobcovi nič nebránilo, aby svoj nárok si uplatnil včas a keďže platí zásada, že právo patrí bdelym, vlastným nekonaním došlo premlčaniu jeho práva.

18. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené plniť svoje povinnosti. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania a tým spôsobiť, že oprávnená osoba sa už nemôže s úspechom domáhať na súde svojho práva. Tým, že oprávnená osoba vznesie námietku premlčania, vykonáva toto svoje oprávnenie.

19. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo/137/2017, ktorý uvádza, že úvaha súdu o tom, či výkon práv a povinností je v rozpore s dobrými mravmi, musí byť podložená konkrétnymi zisteniami v konaní. Súlad výkonu práv a povinností s dobrými mravmi musí vychádzať z komplexného hodnotenia konkrétnej situácie, a to na oboch stranách sporu (nielen osoby vykonávajúcej určité právo, ale aj osoby týmto dotknutej), s prihliadnutím na všetky rozhodujúce okolnosti a miestne a časové súvislosti a nezávisle od vedomia a vôle (zavinenia) toho, kto právo alebo povinnosť vykonáva. Postačuje, že výkon práva je - objektívne posudzované, v rozpore s dobrými mravmi a zavinenie zo strany konajúceho, resp. jeho vedomosť tohto rozporu s dobrými mravmi, nie je relevantná. Za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi sa považuje aj šikanózný výkon, ktorým sa nesleduje dosiahnutie určitého predpokladaného hospodárskeho cieľa a účelu sledovaného právnou normou, ale výkon práva sa zneužíva zámerne na poškodenie iného, na oslabenie jeho postavenia či znevýhodnenie.

20. Odvolací súd rovnako považuje za správny záver súdu, týkajúci sa trov konania, lebo žalobca nepreukázal existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa a to s poukazom na skutočnosť, že týmto trovám mohol zabrániť. Súd je si vedomý, že žalobca má určité obmedzenia, ktoré boli spôsobené nehodou, ale tie sami o sebe nie sú dôvodmi osobitného zreteľa a žalovaným vznikol zákonný nárok na ich trovy konania a je len na nich, či si ich voči žalobcovi uplatnia.

21. Aplikácia § 257 CSP prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú aj dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery všetkých účastníkov konania, a tiež na okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči účastníkovi a aby neodporovalo dobrým mravom. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci. Len výnimočne nemusí súd úspešnému účastníkovi priznať náhradu trov konania. Zo slovného znenia uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konaní a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. § 257 CSP preto nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnému účastníkovi konania; vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých účastníkov konania a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale je nutné zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávneného účastníka. Významnými z hľadiska aplikácie § 257 CSP sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj účastníkov v priebehu konania a pod.

22. Významnými z hľadiska aplikácie § 257 CSP sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj účastníkov v priebehu konania a pod. (R 82/2006, Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 M Cdo 5/2006).

23. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že ak súd pristúpi k aplikácii § 257 CSP, vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený (porov. nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 248/2010 z 21.10.2010, nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 638/2016 z 21.2.2017), v opačnom prípade by tým došlo k závažnému zásahu do základných pravidiel rozhodovania o náhrade trov konania kedy platí zásada úspechu v konaní.

24. V danom prípade súd nevyužil tzv. moderačné absolučné právo. „§ 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), Citované ustanovenie, preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania“, (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2 M Cdo 17/2009 z 28.01.2010).

25. Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

26. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

27. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

28. Podľa § 262 ods.2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto náhrada trov odvolacieho konania bola priznaná žalovaným, o ktorej výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

30. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.